

POSTANOWIENIE

7 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 7 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku J. C. i M. C.
z udziałem E. B., A. B., H. D.
i Skarbu Państwa - Starosty K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na skutek skargi kasacyjnej J. C. i M. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 26 stycznia 2022 r., XVI Ca 476/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od J. C. i M. C. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej po 337,50 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od J. C. i M. C. na rzecz E. B. po 225 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy J. C. i M. C. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 26 stycznia 2022 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości oraz uchylenie poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego w Kartuzach z 8 lutego 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy okoliczność posiadania przez pierwotnego posiadacza wiedzy o osobie dotychczasowego właściciela nieruchomości objętej przedmiotem zasiedzenia, a także wejście w posiadanie rzecznej nieruchomości oraz rozpoczęcie korzystania z przedmiotowej nieruchomości za zgodą (w tym także zgoda dorozumiana) oraz wiedzą, a także zgodnie z zaleceniami i wskazaniem dotychczasowego właściciela, bądź korzystanie z rzecznej nieruchomości w sytuacji braku sprzeciwu jej właściciela oraz biernego znoszenia przez właściciela faktu korzystania z nieruchomości przez aktualnego posiadacza, stanowi okoliczność tamującą możliwość uznania, iż posiadanie rzecznej nieruchomości miało charakter posiadania samoistnego, w tym w szczególności okoliczność tamującą faktyczne władanie nieruchomością w charakterze posiadacza samoistnego oraz wolę władania nieruchomością w powyższym zakresie?

2) Czy fakt rozpoczęcia przez posiadacza korzystania z danej nieruchomości w dacie wejścia w posiadanie zgodnie z zaleceniami dotychczasowego właściciela może stanowić *a priori* przesłankę tamującą stwierdzenie nabycia własności rzecznej nieruchomości w drodze zasiedzenia przez następców prawnych pierwotnych posiadaczy, w tym przesłankę ujemną do zastosowania instytucji statuowanej na kanwie art. 176 k.c.?

3) Czy właściciel nieruchomości, który wyrażał ujawnioną *explicite*, lub nawet dorozumianą zgodę na korzystanie przez posiadacza z nieruchomości, lub nawet akceptował fakt korzystania przez znoszenie rzeczoność korzystania, może skutecznie podnieść w sprawie o zasiedzenie zarzut braku istnienia przesłanki w postaci posiadania samoistnego, a także zarzut braku istnienia po stronie posiadacza przymiotu dobrej wiary?

4) Czy nabywca prawny nieruchomości, która przed datą nabycia oraz w dacie nabycia użytkowana była przez poprzedników prawnych jako posiadaczy samoistnych w dobrej wierze w szerszym zakresie, obejmującym także fragmenty sąsiednich nieruchomości, a w stosunku do których to poprzedników prawnych wydane zostało już po dacie nabycia postanowienie o stwierdzeniu nabycia prawa własności wskazanych nieruchomości sąsiednich w drodze zasiedzenia ze wskazaniem jako daty zasiedzenia daty poprzedzającej czynność nabycia

nieruchomości, może na podstawie umowy zawartej z poprzednikiem właściciela na rzecz którego stwierdzono nabycie własności w drodze zasiedzenia złożyć samodzielnie wniosek o wpis w dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla wskazanych nieruchomości, lub wytoczenie powództwa o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, lub wytoczyć powództwo o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, czy też taki wniosek może złożyć tylko pierwszy właściciel, na którego rzecz stwierdzono nabycie prawa własności w drodze zasiedzenia własności fragmentów sąsiednich nieruchomości?

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa – Starosta K. wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania E. B. wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżących zagadnienia prawne nie czynią zadość tym wymaganiom.

Po pierwsze, zagadnienia sformułowane przez uczestników postępowania nie mają charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje ich szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym, co oznacza, że znaczenie tych

zagadnień nie wykracza poza niniejszą sprawę. W istocie skarżący nie dążą do rozstrzygnięcia uniwersalnych problemów prawnych, ale weryfikacji trafności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Po drugie, w skardze – wbrew pozorom – nie ma pogłębionego, przekonującego wywodu uzasadniającego przedstawione zagadnienia prawne. W tym zakresie skarga ogranicza się do luźnych, nieusystematyzowanych dywagacji, nie powiązanych ze sobą logicznie, obejmujących cytaty z doktryny i orzecznictwa, przeplatane wypowiedziami autora skargi (k. 17-29 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest całkowicie nieczytelna, utrudnia zrozumienie argumentacji i wręcz uniemożliwia należyte odczytanie intencji autora skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obciążając skarżących kosztami postępowania kasacyjnego stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.